

Gràcies, Marta.

Per Joana Pavia i Molina. Mestra i Psicopedagoga. Sòcia de ASMI

Els finals de curs son motiu d'alegria a l'escola. És el moment de fer balanç de tot el que hem fet des de setembre a juny, de veure els resultats de nou mesos d'una activitat continua que té el ritme i la força que només els més joves són capaços de promoure i d'encomanar-nos a les mestres. És el moment de descansar de fer escola i de preparar-nos per al pròxim curs. Però aquest curs no podem acabar-lo amb alegria perquè l'escola està de dol: Ha mort Marta Mata, mestra de mestres.

Per a molts de nosaltres el primer contacte amb Marta ens va arribar ja fa molts anys precisament per aquestes dates, quan cada mes de juliol començàvem les nostres vacances assistint a l'Escola d'Estiu d'Elx –una excel·lent manera de començar a repensar- i allà venia i ens impressionava mostrant-nos com la saviesa pot anar acompanyada per la proximitat a les persones que l'escoltàvem, perquè ella sabia construir una vertadera comunicació de mestra a mestres.

Com a bona mestra ens ha ensenyat que no es pot estar a l'escola sense prendre partit per les coses de la vida, perquè per a educar no val només tenir un títol que ho acredite, cal ser una bona persona i cal mostrar el nostre compromís ètic en la convivència amb els altres. Això és el que ens transmetia només amb la seua presència. He pogut comprovar com es feia evident la onada de respecte que despertava en l'auditori només amb veure-la arribar a les reunions del consell de redacció de la revista *In-fàn-ci-a* o seure entre el públic de l'Encontre Estatal d'Educació Infantil que l'Associació de Mestres Rosa Sensat va convocar el juliol de l'any passat.

Les opinions de Marta Mata han estat un referent per a nosaltres perquè t'oferien sempre la garantia de la rectitud i la defensa d'uns ideals educatius que han anat transformant el desastrós panorama de l'escola franquista en la realitat, sempre millorable, que hui tenim. Ella parlava de com la seua vida escolar havia estat marcada primer per una revolució, la de l'any 1931, i després per una marxa enrere violenta. Això no va frenar el seu impuls per a aconseguir els canvis que han anat construint la realitat present. Ens ha ensenyat que ser bona mestra significa també no separar el nostre compromís ètic del compromís polític com a ciutadanes que ens ha tocat viure en un determinat lloc i en una determinada època. Mostra d'això és que a l'any 1965 va fundar, junt amb altres mestres i de forma clandestina, l'Escola de Mestres Rosa Sensat que tant ha fet per la renovació pedagògica del nostre país. També va ser regidora de l'Ajuntament de Barcelona des d'on impulsà millores per a l'educació tan potents com ara el moviment de "Ciutats Educadores". Ha estat també senadora i diputada. L'any 1986 va ser nomenada membre del Consell Escolar de l'Estat del que va ser vice-presidenta i, l'any 2002, ens va donar una mostra de la coherència de la seua trajectòria com a persona compromesa

en la millora de l'educació renunciant al càrrec i fent unes valentes declaracions de denúncia de la situació educativa del moment. L'any 2004 retornà com a presidenta.

Els anys no han impedit que continuara desenvolupant el seu compromís en l'educació i en la convivència ciutadana i que ens demostrara que encara tenia forces per desplaçar-se i anar allà on es demanava la seua presència per a donar suport a qualsevol projecte que considerara digne, per això, en març d'aquest any, vàrem tornar a veure-la a Alacant fent el discurs de cloenda de l'acte de presentació d'ASMI (Associació per a la Salut Mental Infantil des de la Gestació) i, encara que aleshores no ho sabíem, poguérem escoltar-la molts de nosaltres per última vegada.

Per això estem de dol, s'ha mort una mestra que, en uns moments en què ressonen molts pronòstics apocalíptics dedicats a l'educació i al malestar dels mestres, ha sabut aconseguir el reconeixement que obtenen els bons mestres de tots els que hem après gràcies a ells.